

Θ΄ Κυριακὴ τοῦ Λουκᾶ (Λουκ. ιβ΄ 16-21) (18η Νοεμβρίου 2012)

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀκούσαμε τὴν Παραβολὴ ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς γιὰ τὸν ἄφρονα πλούσιο.

Πρόκειται γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ κτήματα τὴν χρονιὰ ἐκείνη ἦταν καρποφόρα. Μπροστὰ στὴν ἀναμενόμενη πλούσια συγκομιδὴ ἄρχισε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ στενοχωρεῖται τί θὰ ἦταν καλύτερο νὰ κάνει.

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ γκρεμίσει τὶς ἀποθῆκες του, νὰ οἰκοδομήσει μεγαλύτερες, νὰ συγκεντρώσει ἐκεῖ ὅλο τὸν ὄγκο τῶν ἀγαθῶν τῆς χρονιᾶς, ὥστε νὰ εἶναι ἡσυχος γιὰ τὸ μέλλον, ἔχοντας ἐξασφαλισμένα τὰ εἰσοδήματά του. Καὶ ἐνῷ σκεφτόταν ὅλα αὐτά, τὸ ἕδιο βράδυ ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέγει: «Ἄνοητε, ἀπόψε θὰ παραδώσεις τὴν ζωὴ σου. Αὐτὰ ποὺ ἔτοιμασες σὲ ποιὸν θὰ ἀνήκουν;»

Εἶναι ὅμως καλὸ νὰ γνωρίζουμε τὴν ἀφορμὴ ποὺ ἔδωσε στὸν Κύριο τὴν εὐκαιρία νὰ διηγηθεῖ τὴν Παραβολὴ αὐτῇ. Κάποιος ἀπὸ τὸν ἀκροατές του ποὺ εἶχε κληρονομικὲς διαφορὲς μὲ τὸν ἀδελφό του σχετικὰ μὲ τὴν διανομὴ τῆς πατρικῆς περιουσίας, ζήτησε τὴν συμπαράσταση τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ὅμως ἀρνήθηκε νὰ ἀναμειχθεῖ σ' ἔνα τέτοιο ζήτημα τὸ ὁποῖο θεωροῦσε ξένο πρὸς τὴν ἀποστολή Του καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἀπάντησε: «Ἄνθρωπε, ποιὸς μὲ ἔβαλε δικαστή, γιὰ νὰ χωρίσω τὴν περιουσία σας;». Γνωρίζοντας ὅμως ὅτι καὶ οἱ δύο ἔπασχαν ἀπὸ τὴν πλεονεξία συμπλήρωσε: «Προσέχετε ἀπὸ κάθε εἴδος πλεονεξίας, διότι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ νὰ ἔξαρτᾶται ἀπὸ τὰ πλούτη ποὺ περισσεύουν». Στὴ συνέχεια, γιὰ νὰ στηρίξει τὴν διαπίστωσή του αὐτή, διηγήθηκε τὴν παραβολὴ ποὺ γνωρίζουμε.

Ἄς ἔλθουμε τώρα πιὸ κοντὰ στὴν Παραβολή. Σ' αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ὄμιλεῖ γιὰ τὸν πλοῦτο ἀλλὰ γιὰ τὴν πλεονεξία καὶ τὴν ἀφροσύνη ἐνὸς πλουσίου. Περιγράφοντας τὸν λογισμοὺς ποὺ τὸν βασάνιζαν, μᾶς παρέχει κάποια κριτήρια, γιὰ νὰ καταλάβουμε τί εἶναι ἡ πλεονεξία, πῶς μποροῦμε νὰ τὴν διαγνώσουμε στὸν ἔαυτό μας καὶ παράλληλα μᾶς ὑποδεικνύει καὶ τρόπο θεραπείας ἀπὸ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀρρώστια.

Ἐνα πρῶτο κριτήριο εἶναι ὅτι πλεονεξία εἶναι νὰ θέλει νὰ αὔξάνει κανεὶς συνεχῶς τὴν περιουσία του, ἀκόμη κι ἀν δὲν ὑπάρχει λόγος. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι στὴν Παραβολὴ ποὺ ἀκούσαμε δὲν γίνεται καμμία ἀναφορὰ σὲ ἄλλους ἀνθρώπους. Ὁ ἄφρων πλούσιος σκέπτεται μόνο τὸν ἔαυτό του καί, ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, θησαυρίζει γιὰ τὸν ἔαυτό του. Ὅλη

ἡ μέριμνα γιὰ τὴν ἐπέκταση τῶν ἀποθηκῶν του θὰ εἴχε τακτοποιηθεῖ, ἀν εἴχε καταλάβει πῶς ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τόσα ἀγαθά, ὅχι γιὰ νὰ τὰ ἀπολαμβάνει μόνος του, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ μοιράζεται μ' αὐτοὺς ποὺ εἴχαν ἀνάγκη.

Ἐνα δεύτερο κριτήριο εἶναι ὅτι πλεονεξία εἶναι νὰ προσκολλᾶται κανεὶς καὶ νὰ γίνεται ἕνα μὲ αὐτὰ τὰ ὄποια ἔχει. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ συνεχὴς ἐπανάληψη τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας «μου». Οἱ ἀποθῆκες μου, οἱ καρποί μου, τὰ ἀγαθά μου, τὰ γεννήματά μου, λέγει ὁ πλούσιος τῆς Παραβολῆς, καὶ τὰ σχετίζει μὲ τὴν ψυχή του καὶ τὰ ταυτίζει μὲ τὸν ἑαυτό του· αὐτὸς καὶ τὰ γεννήματά του εἶναι τὸ ἴδιο. Ὁ Μ. Βασίλειος στὴν περίφημη ὄμιλία του στὸν ἄφρονα πλούσιο σὲ μιὰ στιγμὴ ρωτάει: «Εἰ δὲ χοιρείαν εἴχες ψυχὴν τί ἀν ἄλλο ἡ τοῦτο αὐτῇ εὐηγγελίσω», δηλαδὴ ἀν ἥσουν χοῖρος, τί ἄλλο τάχα θὰ ἔλεγες στὴν ψυχὴ σου.

Ἐνα τρίτο κριτήριο εἶναι ὅτι ἡ πλεονεξία διαταράσσει τὶς σχέσεις μας μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν νόμο Του. Κάθε φορὰ ποὺ τοποθετοῦμε τὴν περιουσία μας, τὰ ὑπάρχοντά μας, τὰ προσόντα μας σὲ πιὸ ψηλὴ θέση ἀπὸ τὴν θέση ποὺ ἔχουμε τὸν Θεό, τότε φαίνεται πῶς τὸ πάθος αὐτὸ φωλιάζει στὴν καρδιά μας καὶ ἐπαναλαμβάνεται δυστυχῶς καὶ γιὰ μᾶς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου «ἔσωθεν ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι, κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι κ.λπ.» (Μάρκ. ζ' 21,22).

Κάθε φορὰ ποὺ βρισκόμαστε μπροστὰ στὸ δίλημμα τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ εἴτε διστάζουμε νὰ τὶς τηρήσουμε εἴτε ἀναβάλλουμε τὴν τήρησή τους γιὰ κάποια ἄλλη φορά, τότε ὁ Θεὸς εἶναι χαμηλότερα στὴν καρδιά μας ἀπὸ τὴν θέση ποὺ ἔχουν ἄλλες ἀξίες σ' αὐτήν.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔμεῖς οἱ ἀνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας χρησιμοποιοῦμε τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ ὡς μέσο ἐπιδίωξης τῆς πλεονεξίας μας, ὅταν λόγου χάριν προσευχόμαστε, γιὰ νὰ αὐξηθεῖ ἡ περιουσία μας ἢ νὰ ἀποκατασταθεῖ τὸ δίκαιο μας, ἢ καταφεύγουμε στοὺς πνευματικούς, γιὰ νά μεσολαβήσουν στὶς κληρονομικὲς διαφορὲς μὲ τὸν συγγενεῖς μας, τότε ὁ Θεὸς ὑποβιβάζεται σὲ παράγοντα καὶ μέρος τῆς κρίσης ποὺ διέπει τὴν ζωή μας καὶ φυσικὰ ἀρνεῖται νὰ βοηθήσει, ὅπως ἀκούσαμε καὶ στὴν Εὐαγγελικὴ διήγηση.

Πῶς ὅμως ὁ ἀνθρωπος μπορεῖ νὰ θεραπευθεῖ ἀπὸ τὸ τυραννικὸ πάθος τῆς ἀπληστίας; Μπορεῖ νὰ θεραπευθεῖ, ἀν ἔχει πρὸ ὄφθαλμῶν του πάντοτε τὴν πραγματικό-τητα τοῦ θανάτου καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς μέλλουσας κρίσης. Ὁσο περισσότερο συνειδητοποιοῦμε τὴν παροδικότητα τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας καὶ μαθαίνουμε νὰ ἐναποθέ-τουμε αὐτὴν στὴν ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ συγχρόνως κρατᾶμε τὴν καρδιά μας ἀνοικτὴ στὴν προοπτικὴ τῆς μέλλουσας ζωῆς τόσο καλύτερα μποροῦμε νὰ διαχειρισθοῦμε τὸ θέμα τοῦ πλούτου.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα στὸ Εὐαγγέλιο, ἡ πλεονεξία διαφθείρει τὸν

άνθρωπο καὶ καταστρέφει τὴν σχέση του μὲ τὸν Θεό. Στὸ τέλος τῆς Παραβολῆς ὁ Κύριος μίλησε γιὰ τὸν «κατὰ Θεὸν πλουτισμό».

Δηλαδὴ γιὰ ἔνα πλοῦτο ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ἀπαιτήσουμε, ὅταν μάθουμε νὰ βλέπουμε τὸν κόσμο ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἀγαθά του τὰ ἀποδίδουμε σὲ Ἐκεῖνον σύμφωνα μὲ τὴν λειτουργικὴ διατύπωση «Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρομεν» καί, ὅταν σκεπτόμαστε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, βάζουμε τὸν ἑαυτό μας στὴν θέση τους καὶ μοιραζόμαστε τὸν πόνο τους.

Τότε πράγματι, καθὼς ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι προσανατολισμένη στὴν μόνιμη κατοίκησή της, θὰ ἔχουμε κάνει τὴν καλύτερη ἐπένδυση τῶν χρημάτων καὶ τῶν ἀγαθῶν μας ποὺ θὰ μᾶς ἔξασφαλίσει «θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Λουκ. ιβ' 33), οὐράνιο μισθὸ ποὺ θὰ μᾶς χαρίσει ὁ Κύριος στὴν Βασιλεία Του.

π. Μ.Μ.

[dkpdf-button]